

ger, at man efter Forhandling med Finansministeriet ikke ansaa det for rigtigt at afhænde disse Rubler — det var paa en Tid, hvor de stod i en Kurs af 114. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om disse Rubler senere er blevet afhændet.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal takke de forskellige Ordførere for den Tilslutning, der er givet til Forslaget, hvorefter det jo kan ventes gennemført i den Skikkelse, det nu har.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) saa i dette Lovforslag en Erkendelse af, at der ved Foranstaltninger, ogsaa nødvendige Foranstaltninger, var handlet forkert, og for saa vidt det ærede Medlem dermed vil udtale den almene Sætning, at ingen Foranstaltning, truffen af Regeringen eller truffen af Lovgivningsmagten, kan hævde for sig at have været ufejlbarlig, skal jeg give det ærede Medlem ganske Ret: Ingen af de Foranstaltninger, som vi har truffet, og som en Gang vil blive bedømt ud fra Historiens Synspunkt, altsaa med Kendskab ikke blot til de Forhold, der forelaa, da Foranstaltningen blev truffet, men ogsaa med Kendskab til senere indtrufne Begivenheder, vil der sikkert kunne tilkendes Ufejlbarlighedens Karakter. Men jeg vil dog sige, at selv om det ved en senere Udvikling kan have vist sig, at et og andet har virket anderledes end forudsat, saa behøver dette ikke at betyde, at det i Handlingens Øjeblik, med de Forudsætninger, som paa det Tidspunkt forelaa for dem, der skulde træffe Afgørelsen, har været urigtigt. Jeg vil gerne i al Almindelighed om de her nævnte Forhold sige, at jeg skal overfor det ærede Medlem indrømme, at det efter alt, hvad vi nu ved om hele den økonomiske Udvikling og den Langvarighed, udstrækkende sig over en Række af Høstaar, som de overordentlige Forhold har faaet, at det med Kendskab til alt dette er sikkert, at man, hvis man ved Begyndelsen af Krigen havde anet alt dette, vilde paa et vist Punkt have handlet anderledes, og det gælder ganske særlig det Spørgsmaal, vi ofte har haft Lejlighed til at drøfte, Prisforholdet mellem Rug og indenlandsk Brødkorn og indenlandsk Foderkorn. Det havde sikkert været rigtigt, om man allerede meget hurtigt, efter at man var blevet enig om Nødvendigheden af at holde Maksimalpris paa Brødkorn, ogsaa havde fastsat Maksimalpris for Foderkorn og havde holdt den omtrent lig med eller noget lavere end Maksimalprisen paa Brød-

korn. Men det ærede Medlem vil sikkert, naar jeg har indrømmet dette, ogsaa indrømme mig, at det overfor disse Spørgsmaal ikke var helt let at træffe det rigtige, naar der fra saa store og ansete Kredse som de, der sluttede sig om Landboforeningerne her i Danmark, skete bestemt Indsigelse imod Fastsættelse af Maksimalpris paa Foderkorn, ogsaa efter at man havde godkendt eller accepteret Maksimalpris paa Brødkorn. Den Gang, vi sidst beskæftigede os med disse Forhold, nemlig da den Kornordning blev truffet, som har været gældende i Aar, og hvorom jo nogle af de Forhold, som er omtalte i dette Lovforslag, vidner, laa Sagen netop saaledes, at der skulde tilstræbes en Overenskomst, og paa dette Tidspunkt ønskede man fra det mindre Landbrugs Side en Fastsættelse af Maksimalprisen paa Byg, medens man fra Landboforeningernes Side gjorde meget stærk Indsigelse derimod og i Grunden gjorde dette til et Kardinalpunkt. Man accepterede den Ordning vedrørende Rug og Hvede, som blev foreslaaet, i alt væsentligt, men man modsatte sig, at der blev fastsat Maksimalpris paa Byg samtidig. Det var min Opfattelse, at hvis man skulde naa til en Overenskomst, saa maatte man give efter for Landboernes Krav paa dette Punkt. Derfor indrømmer jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at det har vist sig, at det vilde have været ønskeligt, om man tidligere havde haft en anden Ordning, men det ærede Medlem vil indrømme, at det var vanskeligt at naa dertil, naar saa betydelige og indflydelsesrige Kredse indtog en anden Holdning.

Jeg skal, medens jeg er ved disse almindelige Bemærkninger, vende mig til den Henstilling, der blev rettet til mig, eller den Slutningsforespørgsel, det ærede Medlem stillede til mig. Han spurgte, om jeg mente, at jeg havde overholdt den Aftale, som i November 1914 blev truffet her paa Rigsdagen om Retten for Indehaverne af Gaarde til at anvende 3 pCt. af deres Avl til Foderkorn. Dertil kan jeg svare Ja, jeg mener ubetinget, at den Aftale er overholdt. Men jeg kan ganske vist ogsaa tænke mig efter det velvillige og elskværdige Smil, det ærede Medlem havde paa sine Læber, da han fremsatte den Bemærkning, at det ikke var for at fremskaffe dette Ja, at han fremsatte det Spørgsmaal, men at det var, fordi han selv tvivlede derom, og jeg kan ogsaa godt forstaa, hvorfor det ærede Medlem kan have haft den Tvivl. I November 1914 blev det aftalt, at der skulde kunne anvendes 3 pCt. til Foderkorn. I Aaret 1915—